

Berettyószéplak köztiszteletben álló polgára

Az utóbbi hónapokban több olyan régi ismerősömet szólaltattam meg a lap hasábjain, aki letett valamit az asztalra, akinek a tevékenységét értékeli a közösség. Most is egy ilyen személyt kerestem fel, ő a berettyószéplaki **Helmeczy József**.

Talán az egyik legismertebb lakosa a kőolaj-kitermeléséről ismert Berettyó-parti településnek Helmeczy József. Az 1980-as években a Berettyószéplaki Fogyasztási Szövetkezet elnökeként szerzett magának hírnevet, az általa hosszú éveken át vezetett intézmény a legjobbak közé tartozott Bihar megyében. Berettyószéplakon járva sosem kerültem el a vele való találkozást, többször beszélgettünk, azonban egyszer igazán meglepett: azt kérdezte, megkínálhat-e egy különlegességgel, és egy üveg Pepsi-Colát tett elé az asztalra. Addig sohasem fogyasztottam, bár tengerparti nyaralásunk idején, ha lett volna valutám, éppen vásárolhattam volna. Azóta eltelt jó néhány évtized, de a barátságunk ma is változatlan. Többször is ajánlottam, hogy írják a tevékenységéről, de ezt mindig visszautasította

Helmeczy József

A fogyasztási szövetkezet központi épülete, itt működik az étterem és más üzlethelyiségek

mondván: „Csak a munkámat végzem”. Végül március elején sikerült rábírnom az interjúadásra, s munkahelyi irodájában faggattam Helmeczy Józsefet.

– Kérem, röviden beszéljen a családjáról, hiszen Széplakon több Helmeczy család is él!

– Úgy különböztetnek meg bennünket, hogy én például D. Helmeczy József vagyok, ez a D. betű Dezsőt jelent. Engem és édesapámat is a legtöbben úgy szólítanak, hogy Dezső Józsi. Apám vezette 27 évig a fogyasztási szövetkezetet, ő építette ezt az éttermet, ahol most tartózkodunk, és még sok mást itt, Széplakon. Majd engem is behozott a szövetkezetbe, először egy sörözőt vezettem, onnan emeltek ki a tagok és lettem a szövetkezet elnöke. Később, a változások után átvettem a kőolaj-finomító kantinját, ott dolgoztam, amíg a finomító működött, utána visszahívtak a szövetkezetbe, amely gondokkal küszködött, a megszűnés fenyegette. A tagok megkértek, hogy vegyem át újra a vezetését, és próbáljam fellendíteni. Azokat az egységeket, melyek nem voltak jövedelmezők, liciteket szervezve eladtuk, ami megmaradt, azt siker-

(folytatás a következő oldalon)

Berettyószéplak köztisztelőben álló polgára

(folytatás az előző oldalról)

resen működtették. Közben a lakásom mellett nyitottam egy saját éttermet, az nagyon jól működött addig, amíg komoly gazdasági tevékenység folyt a településen. Most ez az étterem működik, a földszinten üzletek vannak, az emeleten szállodai szobák. Itt összesen kilencen dolgozunk, a konyha viszi a prímét, a vendégfogadás is elég jól megy, az ide látogatók meg vannak elégedve az általunk nyújtott szolgáltatással. A vendéglő neve Barcău, magyarul Berettyó.

– Árulja el, hogyan sikerült önnek a '80-as években Pepsi-Colát beszereznie, amikor még tévéreklámokban sem nagyon lehetett ilyet látni!

– Az egész onnan indult el, hogy közeledett egy bányásznap, s a bányavállalat igazgatója – nem a széplaki részlegé, hanem az Almaszegen lévő központé – megkért, erre az eseményre szerezzek be valami különlegességet a bányászok számára. Kezdtem tapogatózni, mit is tehetnék. A komám, aki a lányomat keresztelte, Bukarestben lakott, a felesége magas szintű intézményben dolgozott mint titkárnő, sok mindenkit ismert. Elmentem Bukarestbe, és felkerestem őket. Elvittek egy ismerősükhöz, aki tudott segíteni: azt mondta, el tudja intézni, hogy kapjak 50 láda Pepsit. Én azt mondtam, ez nem elég, mert nekünk hétezer bányászunk van – nem tudom, honnan vettem ezt a számot, de ennyit mondtam. Sok huzavona után el kellett hogy menjek a mezőgazdasági minisztériumba egy részlegvezetőhöz, talán államtitkár volt. Elmondtam neki is, hogy hétezer bányászt képviselek, az ő nevükben kérem ezt a támogatást, mert nemcsak pálinkával, sörrel szeretnénk kedveskedni a bányászoknak, hanem Pepsi-Colával is. Meggyőztam, és aláírta, hogy kaphassunk négyszáz láda Pepsit. Ezzel nagy sikert arattam a

Elismerések,
diplomák az iroda
falán

bányászok körében, mert ilyen még nem volt, hogy a mititei és a sör mellett Pepsi-Colát is lehessen fogyasztani a bányásznapon.

Beszélgetésünk során elhangzott még néhány hasonló történet a körülményes beszerzésekről, a vadászatairól, a saját receptje alapján készített szalámiról. Szó esett a két gyerekéről, lányáról és fiáról, s hogy szeretné, ha a fia folytatná az ő munkáját, majd a jelenlegi berettyószéplaki gondokról faggattam.

– Ha visszatekintünk az ötven évvel ezelőtti Széplakra, akkor most kijelenthetem, hogy a település egy poros falu lett. A Petrom jelenléte, az onnan származó fizetések nem lendítették előre, minden téren elhanyagolt helység lett. Ennek sok oka van, egyebek mellett a mérgezgáz-ömlés. Ez állítólag kisebb mértékű, mint évekkel ezelőtt, de vannak reggelek, amikor ha kijössz a házból, s fúj a szél is, nehéz elviselni a levegőben lévő gázszagot. Valamikor ez a falu pezsgett, a fiatalok ünnepnapokon kéz a kézben sétáltak. Ehhez képest ma minden téren teljesen visszaesett a település – sajnos kulturális téren is. Azon az utcán, ahol én lakom – a Margitta–Zilah országút mellett –, hétköznap nem tudsz aludni, olyan nagy a kamionforgalom: éjjel-nappal dübörög.

Maga az országút is elhanyagolt állapotban van, tele gödrökkel, meséli vendéglátóm.

– Nem tudjuk már, kihez forduljunk a felújítás érdekében. Minden magasabb fórumnak jeleztük a helyzetet, ígéretek voltak, de senki nem tett semmit. Tavasszal foltozzák az utat, tart valameddig, de hosszú távon ez nem ér semmit, teljes újrászfaltozásra volna szükség. Talán bizzunk benne, hogy az idén felújítják.

Arról, hogy az országút kátyús, mi magunk is meggyőződhattünk utunk folyamán. Reméljük mi is, teljesül a rendbetételére tett ígéret.

Dérer Ferenc

Családi fotóalbum
az elnök
irodájában

